

Sygn. akt II Cz 742/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Tomasz Szaj (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 14 maja 2014 roku w S.

sprawy z powództwa **R. K.**

przeciwko **H. J.**

o zwolnienie od egzekucji

na skutek zażalenia pozwanego

na punkt III postanowienia Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 2 grudnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt I C 884/12

1. zmienia punkt III zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że rygor egzekucji zastępuje rygiorem rozstrzygnięcia o kosztach w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie;

2. oddala zażalenie w pozostałym zakresie.

SSO Tomasz Szaj

sygn. akt II Cz 742/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Goleniowie przyznał świadkowi kwotę 172,- zł zwrotu kosztów stawienia oraz w punkcie III zobowiązał pozwanego do uiszczenia w terminie 7 dni tej kwoty – pod rygorem egzekucji.

Uzasadniając to ostatnie rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 130⁴ § 1 k.p.c. strona, która wnosi o podjęcie czynności połączonej z wydatkami obowiązana jest uiścić zaliczkę na ich pokrycie w wysokości i terminie wskazanym przez Sąd. W niniejszej sprawie to pozwany wniósł o przesłuchanie świadka M. K., która to czynność była połączona z wydatkami, a więc to on winien uiścić zaliczkę na poczet kosztów przeprowadzenia tego dowodu w wysokości odpowiadającej przyznanemu temu świadkowi zwrotowi kosztów dojazdu.

Na powyższe postanowienie w zakresie punktu III zażalenie złożył pozwany, zarzucając naruszenie art. 130⁴ § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie postanowienia w zaskarżonym zakresie.

Wskazał, że Sąd nie wezwał pozwanego o zaliczkę na pokrycie wydatków, zaś obciążanie post fatum kosztami świadka M. K. nie znajduje uzasadnienia w przepisach prawa. Zgodnie z art. 98 k.p.c. stronę przegrywającą obciążają koszty procesu, w tym te wydatkowane tymczasowo przez (...). W konsekwencji wydane postanowienie jest przedwczesne. Ponadto wskazał, że świadek winien być przesłuchany w drodze pomocy sądowej w G..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się częściowo uzasadnione.

Sąd Rejonowy wskazał jako podstawę rozstrzygnięcia art. 130⁴ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem strona, która wnosi o podjęcie czynności połączonej z wydatkami, obowiązana jest uiścić zaliczkę na ich pokrycie w wysokości i terminie oznaczonym przez sąd. W myśl § 2 przewodniczący wzywa stronę zobowiązaną do wniesienia zaliczki, aby w wyznaczonym terminie nie dłuższym niż dwa tygodnie zapłaciła oznaczoną kwotę. § 4 – sąd podejmie czynność połączoną z wydatkami, jeżeli zaliczka została uiszczona w oznaczonej wysokości. W razie nieuiszczenia zaliczki sąd pominie czynność połączoną z wydatkami.

Zwrot kosztów dojazdu świadka stanowi wydatek określony w art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2010 roku, nr (...))Wydatki te podlegają rozliczeniu w zależności od wyników procesu.

Niemniej jednak wskazać należy na regulację art. 130⁴ § 3 k.p.c., zgodnie z którą jeżeli okaże się, że przewidywane lub rzeczywiste wydatki są większe od wniesionej zaliczki, przewodniczący wzywa o jej uzupełnienie w trybie określonym w § 2 art. 130⁴ k.p.c.

W niniejszej sprawie Przewodniczący wzywając świadka nie przewidział jakichkolwiek kosztów z tym związanych, skutkiem czego nie wzywał do uiszczenia zaliczki. Niemniej jednak one powstały, w związku z powyższym, w myśl powyższego przepisu zasadne jest nakazanie uiszczenia zaliczki. Powyższe realizuje też ogólną zasadę wynikającą z art. 130⁴ § 1 zd. 1 k.p.c., iż strona, która wnosi o podjęcie czynności połączonej z wydatkami, obowiązana jest uiścić zaliczkę na ich pokrycie w wysokości i terminie oznaczonym przez sąd.

Wbrew twierdzeniom zażalenia kwota wydatków nie została jeszcze przekazana świadkowi, a jedynie przyznana. W wykonaniu zaś powyższych regulacji winna być pokryta z zaliczki.

Trafnie natomiast skarżący zarzuca brak podstawy prawnej wydanego rozstrzygnięcia co do nałożonego na pozwanego rygoru. Wskazać należy, że obecna ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nie zawiera odpowiednika art. 41 ust. 4 zd. 2 ustawy z dnia 13 czerwca 1967 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2002 roku, nr (...)), który upoważniał przewodniczącego, w razie bezskutecznego upływu terminu, do zarządzenia ściągnięcia wyłożonej kwoty, bez wstrzymywania biegu postępowania. W literaturze wskazuje się (por.(...)w „Koszty sądowe w sprawach cywilnych. Ustawa i orzeczenie. Komentarz, wyd. (...)rok), postulat, że w takiej sytuacji sąd ma obowiązek wypłacenia należności związanych z dokonaną czynnością, wykładając brakującą kwotę z sum budżetowych i następnie dokonania rozliczenia tej kwoty w orzeczeniu kończącym postępowanie, odpowiednio do wyniku sprawy (art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku). Brak jest zaś w obecnym stanie prawnym podstawy do skierowania przez Sąd powyższego orzeczenia do egzekucji. W konsekwencji należało zmienić zaskarżone postanowienie w zakresie nałożonego rygoru. O ile zatem pozwany uzupełni zaliczkę do wysokości faktycznych wydatków, kwota ta będzie podlegała rozliczeniu pomiędzy stronami w ramach kosztów procesu, jeżeli zaś to nie nastąpi, Sąd winien w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie orzec o obowiązku uiszczenia tej kwoty stosownie do regulacji art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Z tych względów na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. należało zmienić zaskarżone postanowienie, o czym orzeczono w sentencji.

(...)

(...)

(...)

1) (...)

2) (...):

(...)

(...)

3) (...)

4) (...)

(...)